

[Oluf Pedersen.]

enten man synes om det eller ikke, må blive, at boligmarkedet bliver frit.

Hvis man vil vide, hvilke resultater dette kan føre til, tror jeg, det er rigtigt at se på den tabel, som findes på side 79 i grundskyldskommissionens betænkning. Den fortæller nemlig, at der siden 1939 er beregnet at være sket en formuestigning for ejere af landbrugshuse på 372 pct. og for ejere af bøndergårde på 405 pct. og det på trods af den forhøjelse af den kommunale grundskyld i landdistrikterne, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlggaard talte om. Når der er sket så stor en stigning, står det i forbindelse med, at landdistrikterne er sluppet med en mindre forhøjelse af de personlige skatter til gengæld for den store forhøjelse af den kommunale grundskyld. For byernes vedkommende er forholdet noget anderledes. For ejendomme med over 4 lejligheder er der i hovedstaden sket en stigning på 78 pct. i formuen, for forretningsejendomme er der sket en stigning på op til 117 pct., og for provinsbyerne på 82 pct. for beboelsesejendomme og på 182 pct. for forretningsejendomme. Når stigningen for byernes vedkommende er så forholdsvis lav, hænger det sammen med huslejereguleringen, og man må være klar over, at i det øjeblik boligmarkedet bliver frit, vil der ske en stigning i huslejen.

Jeg mener, det er helt naturligt, at det offentlige under hensyn til, at kronenedskæringen har bevirket en stigning i ejendomsværdien, men ikke en tilsvarende stigning i pantegælden, kræver en del af denne konjunkturstigning. For landbrugsejendommene er konjunkturstigningen allerede sket, medens den ikke er indtruffet for beboelsesejendommenes vedkommende, men den kan nu ventes at ville komme fremover. Det er dette, der er begrundelsen for at opkræve den særlige bygningsafgift, som altså er meget nøje knyttet til huslejeforslaget.

Derimod betragter jeg tillægsgrundskylden som en naturlig følge af det, der er sket, og ikke som en følge af det foreliggende

forslag til huslejelov. Her har ejendomsbesidderne fået en gevinst, som det er naturligt at de kommer til at afgive noget af, for hvis de ikke vil det, vil gevinsten, efterhånden som ejendommene sælges eller belånes, blive omsat i en købekraft, der på sin vis er en falsk købekraft og en fare for hele vort pengevæsen. Vi kan derfor give tilslutning til, at man prøver på at begrænse denne købekraft, og da vi har fået regeringens tilsagn om, at pengenes værdi skal holdes, mener jeg også, vi har pligt til at være med til at gennemføre en politik til at sikre den danske kronens værdi.

Vi har stået i samme situation før, nemlig i 1951, da der også skulle ske en økonomisk sanering. Da opkrævede den daværende regering 1 milliard kr. i skatter for at begrænse købekraften, medens retsforbundet foreslog, at man skulle opkræve 1 pct.s grundskyld, ca. 80 mill. kr., idet en sådan grundskyld ville binde 1½—2 milliarder kr. og derfor være lige så virkningsfuld til sanering af pengevæsenet, men ikke nær så kostbar, som hvis man gennemførte sådanne skatter, som den daværende regering gennemførte.

Jeg ser således på det, at som situationen er i dag, har vi tre muligheder, for så vidt som vi alle afviser en devaluering og den pengeforfalskning, som ligger i en devaluering af kronen. Den ene mulighed er en fortsættelse af den nuværende diskonto- og kreditpolitik, som særlig rammer de vanskeligst stillede og giver gevinst til dem, der har de mange penge, specielt dem, der har penge på rente. Man må regne med, at en fortsættelse af den diskonto- og kreditpolitik, vi er inde på i dag, i løbet af forholdsvis kort tid vil medføre meget stor arbejdsløshed og formindske både den hjemlige produktion og eksporten. Denne politik som middel til en sanering af vort pengevæsen vil gøre os alle fattigere. Jeg tror derfor — men hvis min opfattelse ikke er rigtig, kan man jo sige fra her — at man fra alle sider erkender at burde forlade dette middel.